

TÍTOL: **Al peu de la lletra**

VALOR: Perquè els medicaments actuïn favorablement, cal seguir les indicacions del metge al peu de la lletra. Ometre o alterar detalls pot suposar un risc per a la salut.

XAVIER: Aquesta història que us explicaré comença amb la lletra *a*...

DOCTOR: Obre la boca... així... molt bé... Ara digues: «a»

XAVIER: Aaaaaahhh...

DOCTOR: Just el que m'imaginava...

DOCTOR: Tens amigdalitis.

XAVIER: És gaire greu?

DOCTOR: No et preocupis... D'aquí a una setmana ja estaràs bo. Pren-te, cada vuit hores, aquest medicament.

XAVIER: De la *a*, aquesta història va saltar a la *d*, *d* de desordre...

MARE: Xavier, són les tres. T'has pres el xarop a les dues?

XAVIER: (ESPANTAT) Ai no, mare...

XAVIER: Algú em pot dir quina hora és?

MARE: Són dos quarts d'onze.

XAVIER: (ESPANTAT) M'he tornat a oblidar de prendre'm el xarop!

XAVIER: No sabia per què, però les amígdales cada vegada em feien més mal. Si continuava així no estaria bo per a la final del campionat.

DOCTOR: T'has pres el medicament que et vaig receptar?

XAVIER: Sí, doctor, tot...

DOCTOR: És estrany... I te l'has pres cada vuit hores com et vaig dir?

XAVIER: Més o menys, doctor...

DOCTOR: Què vol dir «més o menys»?

XAVIER: Jo me'l prenia, doctor, però no cada vuit hores... De vegades, cada deu o dotze hores, i d'altres em prenia dues cullerades de xarop alhora perquè m'adonava que no me l'havia pres quan tocava.

DOCTOR: Bé, doncs aquesta és la raó per la qual estàs igual o pitjor que la primera vegada que vas venir. La infecció s'ha fet resistent al xarop que et vaig receptar. Ara necessites un altre medicament. Però aquesta vegada has de seguir les meves instruccions al peu de la lletra.

XAVIER: En aquest punt, la història va continuar amb la *p*, *p* de puntualitat. Per a això, res millor que un despertador. Fos on fos i a qualsevol hora, quan sonava m'havia de prendre el medicament.

SONA UN DESPERTADOR I ENTRA LA BULLÍCIA DE LA CLASSE

XAVIER: Perdoni, professor, que puc sortir a prendre'm el medicament?

PROFE: No triguís...

SONA UN ALTRE DESPERTADOR DIFERENT

NEN 1: Perdoni, professor, jo també m'he de prendre un medicament. Que puc sortir?

PROFE: També?

EN SONA UN ALTRE DE DIFERENT

PROFE: Un altre?

NEN 2: Sí, professor. Puc sortir?

XAVIER: Amb quina lletra creieu que va continuar aquesta història? Doncs amb la *b*, *b* de bogeria. Tothom aprofitava la situació per sortir de la classe.

BULLÍCIA DE LA CLASSE

PROFE: Prou de desordre! Si algú s'ha de prendre un medicament, abans de començar la classe m'ha de presentar la recepta del metge que ho certifiqui, entesos?

XAVIER: Molt aviat les amígdales van tornar a la normalitat i la classe també. Com veieu, aquesta història finalitza amb la *f*, perquè aquesta vegada el remei sí que va funcionar.